

Un laț nimicitor – Autor necunoscut

Verset călăuzitor: Proverbele 29.5

Proverbele 29.5: Un om care îl lingușește pe aproapele său îi întinde un laț pentru pașii lui.

Un cuvânt demn de luat în seamă! Puțini sunt cei care s-au gândit vreodată serios la natura lingușirii, la originile ei și la consecințele ei adesea nefaste, mai ales pentru cei care o practică. O „limbă mincinoasă” [Proverbele 26.28], așa cum o numește Cuvântul, este un rău teribil și răspândit. Dumnezeu spune despre om, în general: „Ei vorbesc neadevăr unul către altul; vorbesc cu buză lingușitoare, cu inimă fățarnică” (Psalmul 12.2). Prin urmare, poate că ar fi bine să spunem un cuvânt despre acest subiect.

Lingușeala izvorăște din „eu”-ul rău al lingușitorului și se adresează aceluiași „eu” al celuilalt și, în cele mai multe cazuri, găsește acolo o primire bine-venită. Aroganța, mulțumirea și egoismul sunt sursele sale, oricât de contradictoriu ar părea acest lucru, deoarece în aparență, de obicei, se întâmplă contrariul. Lingușitorului îi place să se îmbrace în haina smereniei.

O persoană care s-a recunoscut pe sine în lumina lui Dumnezeu și s-a judecat cu sinceritate nu se va gândi deloc să hrănească „eu”-ul natural al celuilalt prin lingușire, pentru că aceasta are un rezultat ruinător, dacă lingușirea este ascultată. Lingușitorul dovedește prin faptele sale că știe prea puțin despre această lumină. El iubește să fie bine respectat de oameni, nu vrea să fie discreditat și, în cele mai multe cazuri, caută favoarea celorlalți. Este de înțeles că acest lucru se întâmplă uneori în detrimentul adevărului.

Mai există un alt rău mult răspândit, care ar putea fi numit slăbiciune. Acesta constă în a rămâne tăcut acolo unde ar fi potrivit un îndemn serios sau cel puțin o prezentare flagrantă și faptică a lucrurilor așa cum sunt, văzute în lumina lui Dumnezeu. (Acesta nu anulează în niciun fel faptul că există și o tăcere înțeleaptă la momentul potrivit). O astfel de slăbiciune este deplorabilă și poate fi foarte dezastruoasă, mai ales dacă tăcerea este interpretată drept consimțământ. Dar la lingușitor întâlnim un rău mult mai mare. Cuvintele lui aduc distrugere imediată, căci ele sunt, să mai spunem încă o dată, un teren fertil pentru „eu”-ul uman corupt, pe care avem cu adevărat toate motivele să-l ținem în moarte, fie că este vorba de viața personală, fie că este vorba de relațiile noastre cu ceilalți prin slujirea reciprocă și fidelă. Am auzit că lingușitorul „întinde un laț înaintea pașilor” celuilalt. Va rămâne el protejat de acest laț?

Dependența de a auzi cuvinte lingușitoare este și o caracteristică a stării unui om. O astfel de dependență indică o stare rea a inimii. Persoana în cauză nu vrea să iasă la lumină, nu vrea să-și vadă adevărata față, „să audă Legea DOMNULUI”. În schimb, în inima ei trăiește dorința de a auzi cuvinte plăcute de la slujitorii lui Dumnezeu, mai ales atunci când este vorba de relațiile cu ei. Așa a fost odată cu Israel. „Nu ne profețiți lucruri drepte, spuneți-ne lucruri plăcute {sau: lingușeli}, profețiți înșelăciuni!”, le-au spus ei văzătorilor (Isaia 30.9,10). Și nu găsim oare fenomene similare printre copiii lui Dumnezeu astăzi? Credinciosul sincer, care se află în prezența lui Dumnezeu, va respinge, desigur, cu fermitate lingușirea acolo unde aceasta îi este oferită. El știe că este în mod constant sub așteptări și știe că este descoperit în fața lui Dumnezeu. Așadar, el nu vrea să se înșele pe sine însuși sau să fie înșelat de lingușirea înșelătoare. El nu este inconștient de lațul pe care lingușitorul îl pune înaintea pașilor lui.

Dimpotrivă, „rănilor celui care iubește sunt credincioșii” (Proverbe 27.6). Vedem aceasta în slujirea slujitorilor credincioși și sinceri ai lui Dumnezeu și în rezultatele lor binecuvântate. Astfel, Pavel, în dragoste adevărată, le-a provocat credincioșilor din Corint răni dureroase cu prima sa scrisoare, dar cât de vindecătoare a fost pentru ei această acțiune a apostolului! (Compară cu 2 Corinteni 7.8-11.) Slujitorul credincios și cu discernământ va considera necesar să acționeze în mod similar și astăzi, aici și acolo, dar se va feri întotdeauna de opusul. El va fugi și trebuie să fugă de orice tendință de a fi plăcut oamenilor și să respingă orice tentație în acest sens, dacă vrea să se dovedească pe sine ca slujitor în fața lui Dumnezeu și să fie util ascultătorilor săi. Pavel a putut să le scrie credincioșilor din Tesalonic: „după cum am fost aprobați de Dumnezeu ca să ni se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu ca să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu, care încearcă inimile noastre. Pentru că nu am fost niciodată cu vorbire lingușitoare, după cum știți, nici cu lăcomie ascunsă, Dumnezeu este martor; nici n-am căutat glorie de la oameni, nici de la voi, nici de la alții, deși am fi putut să fim cu greutate, ca apostoli ai lui Hristos” (1 Tesaloniceni 2.4-6).

Lingușirea nu este niciodată mai periculoasă ca atunci când vine din gura unui slujitor al Domnului. Este datoria sfântă a unui astfel de slujitor să prezinte omului neconvertit starea și căile sale așa cum le vede și le judecă Dumnezeu pe amândouă, și să-l determine pe credincios să dea numai lui Dumnezeu slava în smerenie pentru fiecare rod al harului care lucrează în el. Ce s-ar întâmpla dacă el nu ar spune sincer adevărul amândurora? Credinciosul trebuie să recunoască și să înțeleagă tot mai clar și mai profund: „Tu ești sursa tuturor faptelor pe care harul Tău le creează în noi”. Acest lucru înlătură atunci orice motiv de a se lăuda cu sine însuși sau de a-și flata fratele sau sora.

Pe de altă parte, cât de dezastruos poate fi atunci când credincioșii îi fletează pe slujitorii Domnului! Câte experiențe amare s-au făcut deja în această privință! Slujitori binecuvântați au căzut în aroganță și orbire cu privire la ei înșiși, în voință proprie și comportament dominator, devenind astfel nefolositori pentru scopurile și slujirea Domnului lor.

Pentru mulți, există, de asemenea, un pericol deosebit în relația cu cei de rang superior și cu cei bogați. Solomon spune despre oameni în general: „Mulți caută bunăvoința {lingușesc} unui om de seamă și fiecare este prieten cu un om care dăruiește” (Proverbele 19.6). Acesta este un cuvânt serios. El ne face să înțelegem mai bine ceea ce s-a spus mai sus, că mândria, egoismul și mulțumirea de sine sunt sursele lingușelii.

În cele din urmă, să ne amintim și cuvintele lui Elihu: „Nu voi linguși pe cineva, pentru că nu știu să lingușesc: Cel care m-a făcut m-ar lua imediat” (Iov 32.21,22). Da, adorarea omului este o urâciune pentru Dumnezeu, iar lingușirea Îi răpește onoarea care I se cuvine.

Cu toate acestea, fie ca teama de lingușire să nu ne împiedice să „recunoaștem fiecare bine” care există în cineva „cu privire la Hristos Isus”! (Compară cu Filimon 5-7.) Recunoașterea justificată ne va încuraja, și cât de necesară este ea adesea! Dumnezeu să ne dea claritate cu privire la ambele aspecte, astfel încât să putem recunoaște întotdeauna și să respectăm linia de demarcație extrem de importantă!

În final ar trebui să atragem atenția asupra consecințelor grave ale lingușirii din partea părinților față de unul sau altul dintre copiii lor. Consecințele au fost adesea devastatoare. Mândria și vanitatea, disprețul și disprețuirea față de ceilalți erau sistematic cultivate în astfel de copii,

Un laț nimicitor – Autor necunoscut

Botschafter des Heils in Christo 80 (1932)

până când, în cele din urmă, părinții înșiși trebuiau să sufere grav din cauza acestor fenomene teribile.

Titlul original: Ein verderbliches Netz
Din *Botschafter des Heils in Christo*, 80 (1932)